

[Finansministeren.]

Overskud. Dette hænger sammen med, at Skillemøntens Værdi i Modsetning til Hovedmøntens, Guldmøntens Værdi ikke blev bestemt af dens Metalværdi, men alene af dens Ombytningsforhold til Hovedmønten, og med, at Skillemønter udmøntes med ringere Metalværdi end svarende til deres Paalydende, hvilket naturligt gav Staten en Indtægt. Denne Indtægt har igennem Aarene været af stærkt varierende Størrelse og er selvfølgelig forholdsvis betydelig under de nuværende vanskelige Importforhold, hvor man har været nødsaget til at foretage Udmøntning i Metaller, der er billigere end de sædvanligt anvendte. Jeg er saaledes ikke enig med det ærede Medlem i hans principielle Syn paa Møntregalet, men jeg kan i øvrigt ikke se, at det er naturligt at betragte den cirkulerende Skillemønt som en Statsgæld, rent bortset fra den praktiske Vanskelighed, at Gældens Størrelse ikke vil kunne fikseres som Følge af det Svind, der foregaar af Mønter, der bortkommer og bliver omsmeltet. Det forekommer mig problematisk, om man i Statens Status bør postere saadanne Passiver, som under normale Forhold maa antages at ville være uden aktuel Interesse som Udtryk for Statens Forpligtelser. Et saadant Synspunkt kunde føre meget vidt. Jeg skal her henvise til, at Staten har mange Forpligtelser af mere eller mindre ubestemt Natur, som alle hidtil har været enige om ikke at postere paa Statusregnskabet, f. Eks. Garantier for Kreditforeninger o. lign. Ud fra disse Synspunkter er der efter min Opfattelse ikke Anledning til at optage den cirkulerende Møntmængde som Passiv, saa lidt som for en saadan Postering af andre Garantier og Forpligtelser af mere almindelig Natur, som Staten har paataget sig. Jeg har derimod anset det for rimeligt, at der under de nuværende ekstraordinære Forhold, hvor Staten har et ikke helt ringe Overskud af Møntvæsenet, foretages en passende Henlæggelse af dette Overskud til Imødegaelse af fremtidige Udgifter ved Overgang til Udmøntning i de sædvanlige Metaller.

Man kan være enig eller uenig med mig i disse Synspunkter, men naar det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen i denne Forbindelse talte om Mangel paa god Tro fra min Side, saa er det en ilde anbragt Bemærkning, som det ærede Medlem burde have sparet sig.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Radio-spredningsfondens Optagelse paa Statens Status, kan jeg oplyse, at jeg i Princippet er enig med det ærede Medlem i, at Fonden

reelt ejes af Staten, og at der derfor ikke alene som hidtil bør findes et Driftsregnskab for Radiovæsenet paa Statsregnskabet, men ogsaa et Formueregnskab. Finansministeriet har da ogsaa allerede for nogen Tid siden rejst dette Spørgsmaal over for Undervisningsministeriet, under hvilket Radiovæsenet nu sorterer, og de to Ministerier er da ogsaa naaet til principiel Enighed om dette Spørgsmaal. Der vil antagelig allerede paa Forslag til Lov om Tillægsbevilling for indeværende Finansaar blive søgt gennemført en Ordning, hvorefter Radiovæsenets Passiver og Aktiver optages paa Status.

Vedrørende Spørgsmaalet om Nationalbankens Grundfond skal jeg bemærke, at Forholdet er det, at det allerede ved Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1936—37 blev bestemt, at Grundfonden skal nedskrives i samme Forhold, som det af Staten til Banken udstedte Grundfondsbevis bliver nedskrevet. I Henhold hertil er Kontoen for Nationalbankens Grundfond paa Statens Status nedskrevet fra 50 Mill. Kr. til 39,4 Mill. Kr. Det kan selvfølgelig diskuteres, om denne Fremgangsmaade eller den af det ærede Medlem foreslaede er den rigtigste. Afgørelsen beror paa, hvilke Grænser man vil trække for de Rettigheder og Forpligtelser, man mener bør finde Udtryk paa Status, og efter min Opfattelse er det rimeligt at blive staaende ved den en Gang valgte Praksis.

Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen har endvidere peget paa en Række af de paa Passivside i Status under E. opførte „Særlige Statsforskrivninger“, som han i Realiteten anser for almindelige Statslaan. Naar Finansministeriet i 1936 ved Optagelsen af Gældssaneringslaanet opførte dette Laan under „særlige Statsforskrivninger“ og samtidig paa Aktivside opførte et til Udlaanene svarende Beløb, var det jo, fordi man ønskede at manifestere, at disse Laan reelt ikke forøgede Statens Gældsbyrde, idet der samtidig opstod et Tilgodehavende for Staten. I Princippet skulde Posterne paa Aktiv- og Passivside balancere, men det har selvfølgelig ikke kunnet undgaas, at der i Tidens Løb fremkommer en Difference, f. Eks. fordi der finder ekstraordinære Indfrielse af Laanene Sted.

Man har senere anvendt tilsvarende Postering, hvor Statslaan har maattet optages i særlige Anledninger, saaledes til Finansiering af Beredskabsindkøbene og Beskæftigelsesarbejderne samt til Tilvejebringelse af Midler til Udlaan til Kommunerne. Jeg er imidlertid ikke tilbøjelig